hun; hun vilde være fri for det eneste syge Punkt i sin Sjæl; hun vilde „slippe for at dø", og der findes ikke et Ord i alle hendes Meddelelser, som røber det ringeste Koketteri med hendes eget Tungsind. Dette var tværtimod saa væsentlig i Strid med hendes Personlighed, at hun selv dømmer og behandler det rigtig, naar hun kalder det en fix Idé, fremkaldt af Lidelsen og tilsidst fuldkommen uafhængig af Viljen.

Med Kjendskab til disse sjælelige Kjendsgjerninger tager det sig underlig ud, naar man hører den Udtalelse, at Ernst Ahlgrens Mangel paa Religiøsitet gjorde det umuligt for hende at bære Livets Byrder.

Dersom man med Religiøsitet mener Evnen til at hengive sig til noget højere end sig selv, da havde Ernst Ahlgren Arbejdet som sin Gudsdyrkelse, og Livet selv, i al sin Mangfoldighed, var Guden i denne Religion.

Men dersom man med Religiøsitet mener Evne til at slutte sig til en bestemt Religionsform, da manglede Ernst Ahlgren fuldstændig en saadan Mulighed, i det mindste i de senere Aar af sit Liv. Udviklingen og Livet selv havde mere og mere bragt hende til at nærme sig den græsk-romerske Oldtids — eller maaske snarere det tyvende Aarhundredes — Livsanskuelse, mens Kristendommens Verdensbetragtning aldrig havde gjort noget dybt Indtryk paa hende. Men dette vilde aldrig *nogen som helst* bestemt Religionsform, lige saa lidt som nogen filosofisk Verdensbetragtning, have kunnet gjøre; Tvivlen i og for sig var for hende ikke mere betydningsfuld end Troen. Hun havde tidligere uden Pine underkastet sig de kirkelige Former; de mere overfladiske Stridsspørgsmaal havde ingen Ting at sige for hende, og hun lod selv de dybeste Spørgsmaal staa aabne; hun fornægtede lige saa lidt, som hun troede. Livet var for hende ikke først og fremmest *Tankens* Liv, men „Bevægelse, Følelser, Handlinger", skrev hun kort før sin Død.

Og der gives saadanne Mennesker, Mennesker, ikke uden Trang til Religion, men uden Trang til en positiv Verdensbetragtning, Mennesker, for hvem de med dette Æmne sammenhængende Spørgsmaal aldrig kunne faa afgjørende Betydning.

Til hendes, om man saa vil, hedenske Livsanskuelse hørte hendes urokkelige Vished om, at man, naar Livets Kval ikke er til at udholde, har Ret til at ende Kvalerne ved en frivillig Død. Grænsen for Muligheden til at holde ud faldt for hende sammen med Muligheden til at fuldbyrde sin særlige